

IJmuiden, 9 januari 2026

Betreft: Reactie consultatie vormgeving invoedingstarief

De Autoriteit Consument & Markt ('ACM') is een consultatie gestart naar de vormgeving van een transporttarief voor invoeders. Het doel van de consultatie is om te zorgen dat de ACM informatie krijgt vanuit de markt hoe bepaalde onderdelen van een invoedingstarief kunnen of zouden moeten worden vormgegeven. Op basis van deze informatie gaat de ACM de opzet van het tarief verder vormgeven. De ACM vraagt daarom marktpartijen en experts om te reageren op de in het consultatiedocument gestelde vragen.

De ACM nodigt alle geïnteresseerde partijen uit om te reageren op dit consultatiedocument. Dit kan tot en met vrijdag 9 januari 2026 via regulering.energie@acm.nl.

Wij, houder van een vergunning voor de realisatie en exploitatie van een bestaand windpark op zee: CrossWind, Hollands Kust Noord, Kavel V, maken hierbij, tijdig, van de gelegenheid gebruik om schriftelijk te reageren.

Samengevat

Onze reactie komt er samengevat op neer dat het invoeren van een invoedingstarief niet zal leiden tot het behalen van de door de ACM geschetste doelen. Integendeel, het invoeren van een invoedingstarief zal zeer ernstige nadelige gevolgen hebben voor ons als vergunninghouders en producenten, door de ingrijpende negatieve effecten op de financiële en economische haalbaarheid van ons windpark. Dit zou ertoe leiden dat wij de exploitatie van het windpark niet kunnen voortzetten. Dit is u ook bekend en dit moet zwaar wegen in het besluitvormingsproces en rechtvaardigt, op zijn minst, een uitzondering voor wind op zee.

Voor ons weegt daarbij in het bijzonder zwaar het uitgangspunt van een betrouwbare overheid. Wij hebben bij het verkrijgen van de vergunning om ons windpark te realiseren en exploiteren de wet gevolgd, waarin bewust door de overheid een keuze is gemaakt om geen invoedingstarief in rekening te brengen. Dat wij daarmee ook geen rekening hoefde te houden, is nota bene door de overheid zelf meegegeven in het aanvraagproces, tijdens de tenderprocedure. Ten tijde van de bieding boden de economische uitgangspunten voor het realiseren en exploiteren van het windpark al nauwelijks een aantrekkelijk financieel perspectief. Dit onderstreept dat de realisatie primair is gedreven door beleidsprykkels voor de energietransitie, waarbij expliciet geen producententarieef was voorzien, en niet door een intrinsiek ruime financiële marge. Het alsnog in rekening brengen van een invoedingstarief tijdens de exploitatie, waarin ook nog de investeringen uit de realisatiefase moeten worden terugverdiend, is daarom niet te dragen en betekent dat wij er niet voor kunnen instaan dat wij de exploitatie van het windpark kunnen voortzetten. In het verlengde daarvan geldt voor de bestaande windparken zij met de verleende vergunning een onderneming uitoefenen waarvoor eigendomsbescherming geldt als bedoeld in artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM.

Een verschil in behandeling van het net op zee is objectief gerechtvaardigd, onder meer gelet op het behalen van klimaatdoelstellingen, die tevens zijn geborgd in het EU-klimaatbeleid. Verdere vertraging in het behalen van deze klimaatdoelstellingen kan Nederland zich niet veroorloven. Het nationaal belang van wind op zee legt daarmee evident een onderscheidend en zwaar gewicht in de schaal. Het net op zee moet daarom anders worden behandeld, en in ieder geval moeten de reeds vergunde parken uitgezonderd worden om diverse hierna genoemde redenen.

Inhoud reactie

Hierna treft u onze reactie aan, waarbij de volgende onderwerpen worden besproken:

- Doelstelling invoedingstarief;
- Beoordelingskader ACM;
 - Rechtsbeginselen;
 - Belang van wind op zee;
- Wettelijk kader;
- Vergunningprocedure wind op zee;
- Reactie vraag 14 ACM consultatiedocument;
- Conclusie.

Doelstelling invoedingstarief

In het consultatiedocument worden door de ACM verschillende doelen genoemd, die worden nastreeft met de invoering en vormgeving van een invoedingstarief:

1. Verbeteren van kostenreflectiviteit voor alle netgebruikers;
2. Stimuleren van efficiënte benutting;
3. Buitenlandse gebruikers mee laten betalen aan de kosten van de elektriciteitsnetten die nodig zijn om elektriciteit van Nederland naar het buitenland te transporteren.

Allereerst merken wij op dat wij het doel om de transporttarieven te allen tijde kostenreflectief te houden volledig steunen. Daarbij is het wel van belang onderscheid te maken tussen kostenreflectiviteit en het kostenveroorzakingsbeginsel. Het toepassen van kostenreflectiviteit is vanuit ons perspectief nadrukkelijk van belang om te borgen dat de netbeheerders niet meer dan de werkelijk gemaakte kosten in rekening brengen bij hun aangeslotenen. Dat de ACM dit principe toepast is wat ons betreft volledig in lijn met de EU-regels daaromtrent en helpen daarmee ook de windparken tijdens de constructie, operationele en ontmantelingsfase en zorgt ervoor dat de kosten die de netbeheerder in rekening brengt voor verleende diensten niet hoger is dan de werkelijk gemaakte kosten.

Dat de ACM de keuze maakt om dit principe ook richting de aangeslotenen toe te passen is voor ons ontgoochelend en onbegrijpelijk. Vanuit ons perspectief zal het onmogelijk zijn om alle netgebruikers te laten betalen voor de kosten die zij precies veroorzaken. Daarmee zal de omvorming van het

kostenreflectiviteitsprincipe te allen tijde discutabel zijn. De conclusie van de ACM dat kostenreflectiviteit gelijk staat aan de kosten die een netgebruiker veroorzaakt is dan ook onjuist. Daarnaast geeft ACER juist de mogelijkheid om invoeders te ontzien. Daar is alle aanleiding toe, omdat er een specifiek wettelijk kader is gecreëerd voor onze windparken, die zijn vergund op grond van de Wet windenergie op zee en daarmee samenhangend, een wettelijk verbod in de Energiewet op het heffen van een invoedingstarief bij windparken op zee. Dit is meer dan voldoende reden om deze groep van gebruikers uit te zonderen.

Bovendien is het stimuleren van efficiënte benutting van het net voor windparken op zee gewaarborgd, en heeft, zelf als een invoedingstarief een effectief middel zou zijn, dit geen extra prikkel nodig. Zo heeft een windpark ontwikkelaar geen directe inspraak in de totstandkoming van het net op zee. Dit wordt volledig gerealiseerd en gecoördineerd door het Ministerie van Klimaat en Groene Groei en TenneT. TenneT, in samenspraak met het ministerie, en vaak ook de ACM, plannen het net op zee zorgvuldig in lijn met de klimaatambities van de overheid. Het tot stand komen van de omvang van de aansluitcapaciteit voor de huidige en toekomstige windparken, zijnde 700MW en 2GW, is een keuze die volledig in de handen ligt van de overheid en van de netbeheerder, en niet bij ons als ontwikkelaar/ vergunninghouder. Daarbij komt dat een windparkontwikkelaar al voldoende gestimuleerd wordt om deze capaciteit zo goed mogelijk te benutten door het criterium in de tenderregeling, op grond waarvan gestreefd moet worden naar jaarlijkse MWh productiedoel gedurende de looptijd van de vergunning van het windpark. Hierbij wordt de windparkexploitant dus al direct aangezet om meer productiecapaciteit te installeren dan de aansluitcapaciteit garandeert. Omgekeerd, als er een invoedingstarief wordt geheven van windpark exploitanten, kan de windparkexploitant zijn groene elektriciteitsproductie, die hij heeft moeten opnemen in de bieding/ aanvraag en die zal moeten worden geleverd op grond van de verkregen vergunning, niet halen en daarmee valt deze bijdrage aan het halen van de klimaatdoelstellingen van de overheid weg.

Tenslotte moet rekening worden gehouden met het effect dat het invoeren van een invoedingstarief kan hebben; namelijk dat Nederland meer zal gaan importeren en minder hernieuwbare stroom zal opwekken. Er is een grote kans dat onze windparken op zee stilgezet zullen worden en Nederland, in plaats daarvan, stroom vanuit het buitenland zal importeren. De marginale kosten van een windpark zullen immers onevenredig toenemen ten opzichte van de buurlanden en daarmee zal binnenlandse productie minder competitief zijn. Daarnaast is het de verwachting dat dit een negatieve impact zal hebben op de draaiuren van regelbaar vermogen en zet daarmee dus in principe de economische rentabiliteit van het gehele Nederlandse productievermogen onder druk. Dit zal ook een sterk negatieve impact hebben op de leveringszekerheid op korte en lange termijn. Ook windparken hebben namelijk baat bij de rentabiliteit van regelbaar vermogen om bijvoorbeeld onbalans in het systeem te balanceren en daarmee (direct of indirect) onbalanskosten te beperken.

Wat betreft wind op zee zien wij dus niet dat het invoeren van een invoedingstarief bijdraagt aan de realisatie van de doelstellingen die de ACM stelt, integendeel. Dit alleen al is een reden om onze bestaande windparken daarvan uit te zonderen.

Voor de volledigheid reageren wij nog op andere onderdelen in het kader van deze consultatie.

Beoordelingskader ACM

De ACM heeft zelf het beoordelingskader geformuleerd, onder randnummer 13 van het consultatiedocument:

“De ACM heeft als doel dat de tariefstructuur bijdraagt aan een efficiënt energiesysteem. De ACM heeft een kader opgesteld met vier uitgangspunten voor de tariefstructuur elektriciteit: kostenreflectiviteit, het bevorderen van systeemefficiëntie, transparantie en non-discriminatie. Deze uitgangspunten vormen samen met de algemene rechtsbeginselen het beoordelingskader van de ACM bij een wijziging van de tariefstructuur.”

Het is niet duidelijk en arbitrair waarom dit het beoordelingskader zou moeten zijn en waarom niet (ook) is uitgegaan van de criteria die bijvoorbeeld CE Delft heeft gehanteerd in haar onderzoek?

Onder randnummer 20 merkt de ACM verder op dat effecten van (de vorm van) een invoedingstarief worden getoetst aan het beoordelingskader, met aandacht voor evenredigheid en proportionaliteit van de effecten. Dit is een onjuiste weergave van het geldende juridische kader, waar de algemene rechtsbeginselen een verplicht en volledig onderdeel zijn, bij wet voorgeschreven, (zie randnummer 13), waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel artikel 3:2 en artikel 3:4 Algemene wet bestuursrecht ('Awb'), enkele van de belangrijkste rechtsbeginselen die door de ACM in acht moeten worden genomen bij de besluitvorming.

Rechtsbeginselen

Artikel 3:2 Awb dicteert dat de ACM bij de voorbereiding van een besluit de nodige kennis omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen vergaart. Hieraan geeft de ACM toepassing via consultatie. Op grond van artikel 3:4 Awb moet de ACM de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen, waarbij de voor een of meer belanghebbenden nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Zoals wij in deze reactie hebben onderbouwd, zien wij niet dat de doelen die door de ACM zijn geformuleerd gehaald (kunnen) worden. Daarnaast weegt in de belangenafweging zwaar het algemene belang van wind op zee (wat wij hierna nog afzonderlijk zullen toelichten) voor de energietransitie en de exploitatie door ons van een windpark op zee, waarvoor wij onherroepelijk vergunning hebben gekregen en op grond waarvan wij gehouden zijn tot exploitatie.

Invoering van het invoedingstarief zal onevenredige schade toebrengen en daarom zal een vorm van (nadeel)compensatie, al dan niet middels flankerend beleid, moeten worden ingeregeld, wil het invoeren van een invoedingstarief voor de bestaande windparken, rechtmatig kunnen zijn. Hiermee dient – gelet op het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de bescherming van het eigendomsrecht – rekening te worden gehouden. Daarbij zal ook de Minister van Klimaat en Groene Groei een rol moeten spelen, gelet op het geldende wettelijke kader en het belang van wind op zee.

Gelet op de door ons en andere betrokken stakeholders zoals E-ned en NedZero in het kader van de consultatie aangevoerde argumentatie, dient onze sector (zijnde windparken op zee) uitgezonderd te worden. Een invoedingstarief heeft dusdanig desastreuze gevolgen voor de businesscase van de

bestaande windparken, dat deze per definitie negatief wordt, met als onvermijdelijk gevolg dat we de exploitatie van het windpark niet zullen kunnen voortzetten. Gelet op dit zeer zwaarwegende belang zullen wij, bij invoering van een invoedingstarief, daartegen beroep moeten aantekenen.

Het belang van wind op zee

Op 27 maart 2018 heeft het kabinet-Rutte III met de publicatie van de 'routekaart windenergie op zee 2030' invulling gegeven aan de ambitie om meer kavels beschikbaar te stellen voor windenergie op zee. Het grote potentieel voor windenergie op zee voor de realisatie van de klimaatdoelen van 2030 en 2050 werd bevestigd in het op 28 juni 2019 gepubliceerde Klimaatakkoord. Het Klimaatakkoord is een pakket aan maatregelen met een zo breed mogelijk maatschappelijk draagvlak, dat de actieve steun heeft van zoveel mogelijk bijdragende partijen en waarmee het politieke broeikasgassen reductiedoel van 49% in 2030 wordt gerealiseerd. Om tot dit reductiedoel te komen is in het Klimaatakkoord afgesproken om de elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare bronnen op te schalen tot 84 TWh in 2030. Hiervan komt 49 TWh voor het aandeel van windenergie op zee. In de Europese klimaatwet is voor 2030 een Europese doelstelling van 55% CO₂-reductie opgenomen waardoor meer windparken op zee nodig zijn. Hierbij gelden randvoorwaarden zoals voldoende ruimte voor natuur en visserij alsmede goede bestuurlijke afspraken over ruimtelijke ordening. In het Klimaatakkoord is afgesproken dat voor de periode tot en met 2030 ten minste de vastgestelde routekaart 2030 wordt gerealiseerd. De bestaande windparken hebben derhalve een belangrijke rol in het tijdig (en liefst nog sneller) halen van deze doelstellingen. Dit is ook een belangrijke reden geweest om in de wet te verankeren dat de netbeheerder van het net op zee geen invoedingstarief in rekening brengt, zoals hierna wordt toegelicht.

Bovenstaand beleidskader als basis voor het belang van de bijdrage van windenergie op zee aan de klimaatdoelstellingen wordt door de geopolitieke ontwikkelingen verder beïnvloed, waarmee in toenemende mate leveringszekerheid als ook energieonafhankelijkheid meegenomen wordt in beleidskeuzes en de vertaling daarvan naar de wet- en regelgeving.

Wettelijk kader

Wij missen in de consultatiedocumentatie en andere informatievoorziening een verwijzing naar de Energiewet, voorheen Elektriciteitswet 1998 ('Ew 1998'), waarin is voorgeschreven dat de netbeheerder geen invoedingstarief in rekening brengt voor het net op zee. Wij hebben ons, in de procedure ter verkrijging van de vergunning, gebaseerd op dit destijds en ook nu nog geldende wettelijke uitgangspunt, de toelichting van de wetgever hierop en de uitdrukkelijke aanwijzing van de overheid in die procedure ter verkrijging van onze vergunning voor het windpark op zee. Zoals verderop wordt toegelicht, is ons uitdrukkelijk bevestigd dat wij met een invoedingstarief geen rekening hoefden te houden.

Wetgever aan zet

Gelet op dit wettelijk kader kan een invoedingstarief niet worden ingevoerd zonder een aanpassing van de

wet. Onder randnummer 4 van het consultatiedocument merkt de ACM op dat de introductie van een invoedingstarief een significante wijziging van regelgeving is. Doelt de ACM daarmee dan op aanpassing van de Energiewet die aan heffing van het invoertarief voorafgaat? Wat ons betreft zal een wetswijziging eerst noodzakelijk zijn en is aldus de wetgever daarbij eerst aan zet. Echter, de wetgever heeft al (meermalen) duidelijk gesproken.

Artikel 42a van de Ew 1998 is in 2016 in werking getreden. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de keuze van de wetgever om de in artikel 42a lid 1 van de Ew 1998 genoemde tarieven niet in rekening te brengen voor het net op zee, een afgewogen keuze is geweest. De wetgever heeft bij de invoering van artikel 42a van de Ew 1998 expliciet aangegeven waarom artikel 42a moest worden ingevoerd. Die redenen zijn niet anders op dit moment. Dit wordt (wederom) bevestigd in de toelichting van de wetgever bij de Energiewet, die op 1 januari 2026 in werking is getreden. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat de wetgever de regeling uit artikel 42a van de Ew 1998 ongewijzigd voortzet.

Iedereen wordt geacht zich aan Nederlandse wetgeving te houden. Dat geldt temeer voor een overheidsorganisatie (en regulator) als de ACM. Wij menen derhalve dat deze kwestie in eerste instantie bij de wetgever ligt. Waarvoor geldt dat de wetgever nu juist, recent, heeft bevestigd dat er nog steeds goede redenen bestaan om géén invoedingstarief in te voeren voor het net op zee.

Vergunningprocedure wind op zee

Wij hebben er in de procedure ter verkrijging van de vergunning dan ook op geen enkele wijze rekening mee kunnen of hoeven houden dat wij gedurende de exploitatie van het windpark, geconfronteerd zouden worden met de invoering van een invoedingstarief. Hieronder lichten wij kort toe hoe deze procedure is verlopen.

Mede gelet op het grote belang van wind op zee, voert het ministerie van Klimaat en Groene Groei, en uitvoerend RVO, een sterke regie over het proces tot het verkrijgen van een vergunning. Wij hebben onze vergunning voor de realisatie en exploitatie van een windpark op zee, evenals de andere houders van een dergelijke vergunning ('vergunninghouders'), verkregen in concurrentie, op basis van een inschrijving/aanbieding, die moest voldoen aan door de Rijksoverheid vooraf – in regelgeving – vastgestelde (selectie)criteria. De vergunninghouders zijn verplicht om de vergunning na te leven en het windpark te realiseren en te exploiteren.

In de procedure ter verkrijging van de vergunning is het derhalve van groot belang geweest dat de vergunninghouder een bieding indiende die was gebaseerd op een haalbare businesscase, waarvoor specifieke tendercriteria in wetgeving vooraf kenbaar zijn gemaakt. Getoetst werd vooraf, of er wel zekerheid was dat het windpark gerealiseerd en geëxploiteerd zou worden, gelet op het grote belang daarvan voor het behalen van de klimaatdoelen door de Rijksoverheid. In die businesscase kon met een invoedingstarief geen rekening worden gehouden. Sterker nog, in de tenderprocedure is voor het verkrijgen van onze vergunning, nog eens expliciet aangegeven dat er met een invoedingstarief of vergelijkbare kostenpost geen rekening hoefde te worden gehouden bij het opstellen van de businesscase.

In de vragen-en-antwoorden die zijn gesteld gedurende de tenderprocedures ‘Regeling vergunningverlening windenergiegebied Hollandse Kust (west) kavel VII en Hollandse Kust (Noord) kavel V’ en voor de meest recente tender voor Nederwiek I-A in oktober 2025 is door RVO (namens het Ministerie van Klimaat en Groene Groei) het volgende geantwoord (toegezegd):

“Vraag

Kan RVO een update geven van de kosten die TenneT zal doorberekenen aan de vergunninghouder?

Antwoord

In de Elektriciteitswet is opgenomen dat er geen nettarieven van toepassing zijn voor de vergunninghouder voor het net op zee. Er is dus geen feed-in nettatarief en ook geen afzettransporttarief van toepassing. Daarom moet alleen de commodity-prijs voor elektriciteit (inclusief belastingen en heffingen voor zover van toepassing) nog worden betaald voor die momenten dat elektriciteit wordt afgenomen door de vergunninghouder.”

Indien de vergunninghouder dit wenst, en zolang de aansluiting met het windpark niet beschikbaar is voor elektriciteitsvoorziening door een elektriciteitsleverancier, dan zal TenneT zorgdragen voor de benodigde elektriciteit en de daadwerkelijke opwekkingskosten doorberekenen aan de vergunninghouder. De hoeveelheid gebruikte energie zal worden gemeten of worden geschat in overleg met de vergunninghouder. Zodra de aansluiting beschikbaar is voor elektriciteitslevering (met name wanneer een betrouwbare stroommeter is geïnstalleerd), zal de vergunninghouder een overeenkomst moeten sluiten met een elektriciteitsbedrijf.

Voor de realisatie en het onderhoud van de aansluiting zijn geen tarieven van toepassing. De vergunninghouder hoeft hier dus niets voor te betalen.”

In de memorie van toelichting bij de invoering van artikel 42a van de Ew 1998 is benoemd dat: “Aangeslotenen op het net op zee zouden eventueel te betalen transporttarieven (inclusief risicoopslag) betrekken bij hun biedingen in de subsidietender voor wind op zee”. Dit zou inderdaad het geval zijn geweest, maar met het invoedingstarief hebben de bestaande windparken geen rekening kunnen of hoeven houden.

Rechtszekerheid is van groot belang. Zo heeft de Raad van State bij de keuze van de wetgever om vergunningverleningsprocedures op te nemen in de Wet Windenergie op Zee overwogen dat de keuze voor een bepaalde procedure vergaande gevolgen heeft voor de rechtspositie van de ondernemingen die een windpark willen realiseren en exploiteren. Voor de betrokken ondernemingen is voorafgaande duidelijkheid en rechtszekerheid van belang. Gelet hierop is het van belang dat de criteria die worden gehanteerd bij de keuze kenbaar zijn voor de betrokkenen, door een nadere toelichting dan wel door verankering daarvan in de wet.

Bij het verlenen van de vergunning speelt het criterium ‘de bijdrage van het windpark aan de energievoorziening’ een belangrijke rol. Een aanvraag wordt hoger gerangschikt naarmate er – binnen de grenzen van het kavelbesluit – een hogere jaarlijkse elektriciteitsproductie wordt ingevoerd op het net op zee. Dus enerzijds is er een vraag vanuit de Rijksoverheid om zoveel mogelijk elektriciteitsproductie in te voeden, waar diezelfde Rijksoverheid daarvoor kosten in rekening gaat brengen, waar vooraf geen rekening mee gehouden kon worden door de vergunninghouders.

In de kamerbrief wind op zee van de minister van Klimaat en Groene Groei van 21 november 2024 wordt de Kamer geïnformeerd over een aantal ontwikkelingen rondom de vergunningverlening van windparken. Hierin is vermeld dat in het Interdepartementaal Beleidsonderzoek (‘IBO’) bekostiging elektriciteitsinfrastructuur onderzoek wordt gedaan naar de mogelijkheden om elektriciteitsnetten anders te bekostigen dan nu het geval is. In het onderzoek is ook gekeken naar een invoedingstarief en de gevolgen daarvan, onder andere voor producenten, naast andere scenario’s. Daarbij is belangrijk dat kosten rechtvaardig worden verdeeld en ook gedragen kunnen worden.

IBO heeft een rapport opgeleverd. IBO bevestigt dat wij, als windparkontwikkelaars van bestaande windparken op zee, bij onze investeringsbeslissing geen rekening hebben gehouden met een invoedingstarief en dat dit de businesscase verslechtert.

Het kabinet heeft op dit rapport gereageerd. In deze reactie wordt het volgende opgemerkt:

“De ACM streeft ernaar om in 2025 een ontwerpbesluit voor een invoedingstarief te publiceren. Conform de motie van de leden Grinwis en Bontenbal van 6 maart jl. zal de ACM worden gevraagd ook de rol van opslag bij een invoedingstarief mee te nemen in het ontwerpbesluit. De ACM heeft aangegeven hier welwillend tegenover te staan.

Als aanbieders de kosten niet kunnen doorberekenen zal een invoedingstarief de businesscase van bestaande projecten, zoals zon en wind, verslechteren, terwijl compensatie daarvan niet mogelijk is binnen de bestaande subsidieregelingen. Ook is van belang dat een invoedingstarief bij nieuwe projecten zal leiden tot een hogere onrendabele top waardoor meer subsidiebudget nodig zal zijn om deze onrendabele top te compenseren. Dit subsidiebudget, voor nieuwe en bestaande projecten, is op dit moment niet beschikbaar. Gegeven de grote investeringen die TenneT reeds heeft gedaan voor de Routekaart Windenergie op zee gericht op 21 GW en de verslechterde businesscase voor windparken op zee, lijkt daarenboven een invoedingstarief voor windparken op zee de komende jaren bijzonder risicovol. Wanneer de businesscase hierdoor onder water komt te staan en biedingen uitblijven, zal dit resulteren in dure infrastructuur die onbenut blijft. Dergelijke gevolgen zetten het nationale energie- en klimaatbeleid onder druk. Het kabinet adviseert de ACM om bovenstaande risico’s mee te wegen.”

Reactie vraag 14 consultatiedocument

In het consultatiedocument worden verschillende vragen opgeworpen door de ACM. Voor ons is in dit kader met name vraag 14 relevant:

“Vraag 14. De ACM spreekt in deze paragraaf haar voorlopige voorkeur uit om in-voeders op het net op zee niet uit te zonderen van (een deel van) een invoedingstarief.

a. Zouden invoeders op het net op zee moeten worden uitgezonderd van (een deel van) een invoedingstarief? Zo ja, van welk deel en waarom? Zo nee, waarom niet?

b. In het geval van een uitzondering; waar moeten de kosten van invoeders op het net op zee belegd worden? Kunt u uw antwoord toelichten?”

Wij wijzen de ACM hier op de bepalingen in de voormalige Ew 1998 (artikel 42a) en de nu vigerende Energiewet (artikel 3.117 en 3.118). Hiermee is het te allen tijde de intentie geweest van de wetgever om windparken die aangesloten zijn op het net op zee uit te zonderen van het betalen van enige vorm van aansluit- en transporttarieven. Dit is ook meermaals bevestigd, zowel in de toelichting van de toentertijd vastgestelde Ew 1998, alsook in de toelichting op de recent in werking getreden Energiewet. Vervolgens heeft de overheid dit in verschillende communicaties (zoals vraag-en-antwoord documenten) herhaaldelijk bevestigd ten tijde van de openstaande tenders voor de windparken die vergund zijn onder de Wet windenergie op zee. Bij de competitieve aanbesteding van deze vergunningen was het dan ook, zoals bevestigd door diezelfde overheid, niet vereist om rekening te houden met een mogelijk invoedingstarief bij het indienen van de bieding/ aanvraag. Voor de betrokken ondernemingen is voorafgaande duidelijkheid en rechtszekerheid van belang. Deze zekerheid is er ten tijde van de tenderprocedure meermaals gegeven en moet dan ook in stand worden gehouden om zorg te dragen dat deze investeringen economisch en financieel rendabel blijven.

Daarnaast wijzen wij de ACM erop dat het net op zee ook technisch gezien van andere aard is en niet dezelfde karakteristieken kent. Zo is het van belang dat de ACM rekening houdt met het feit dat het net op zee niet ‘redundant’ is uitgelegd en dus een lagere mate van beschikbaarheid kent dan andere aansluitingen op het hoogspanningsnet.

Tot slot is van belang om te onderkennen dat een aansluiting op het net op zee op grond van afgesloten en geldende contracten gekoppeld is aan de duur van de vergunning voor het exploiteren van het windpark en daarmee dus ook in de tijd is beperkt.

Wij constateren dat er geen onderzoek lijkt te zijn gedaan naar de juridische, technische en contractuele kenmerken van windparken die vergund zijn onder de Wet windenergie op zee, terwijl het op grond van deze kenmerken evident is en ook objectief gerechtvaardigd is om die (bestaande) windparken uit te zonderen van een invoedingstarief.

Zou onze inbreng de ACM er niet van weerhouden om een invoedingstarief in te voeren voor de bestaande windparken, dan kan dit alleen op een (juridisch) rechtmatige wijze indien daarbij tegelijkertijd compensatie wordt geboden voor de fundamentele negatieve impact op onze businesscase. Dan zouden ook overigens, ten onrechte, de leveringszekerheid, de stijging van de energiekosten en de vertraging in de energietransitie, buiten beschouwing worden gelaten. Wij zullen ons dan genoodzaakt zien hiertegen op te komen en onze rechtsbescherming te benutten.

Conclusie

Onze reactie komt er samengevat op neer dat het invoeren van een invoedingstarief niet zal leiden tot het behalen van de beoogde doelen. Integendeel, deze invoering zal zeer ernstige nadelige gevolgen hebben voor onze businesscase en voor ons als vergunninghouders en producenten, door de ingrijpende negatieve effecten op de financiële en economische haalbaarheid van ons windpark. Het gevolg is dan ook dat wij de exploitatie van het windpark niet kunnen voortzetten, met alle gevolgen van dien voor de leveringszekerheid, de energiekosten en de energietransitie. Daarom is het invoeren van een invoedingstarief voor het net op zee, zonder daarbij deze gevolgen te compenseren, in juridische zin onrechtmatig.

Wij hebben er in de procedure ter verkrijging van onze vergunning voor het windpark op geen enkele wijze rekening mee kunnen houden dat wij gedurende de exploitatie van het windpark, geconfronteerd zouden (kunnen) worden met de invoering van een invoedingstarief. De wet bepaalt dat de netbeheerder van het net op zee geen tarieven voor transport of uitvoering van zijn taken mag heffen bij afnemers. Tijdens de vergunningsprocedure is dit expliciet bevestigd in vraag-en-antwoordmomenten. Het invoeren van een invoedingstarief is in strijd met de wet.

Verder zijn wij van mening dat het invoeren van een invoedingstarief verstrekkende negatieve gevolgen zal hebben voor afnemers, het energiesysteem en de bredere energietransitie.

Wij vertrouwen erop dat wij hiermee voldoende duidelijk hebben gemaakt dat het invoeren van een invoedingstarief onwenselijk en onverenigbaar is met de geldende klimaatdoelstellingen en de wet, maar bovendien maatschappelijke en economisch onaanvaardbare gevolgen heeft. Wij verzoeken de ACM daarom met klem om het invoedingstarief voor het net op zee niet in te voeren en in ieder geval de bestaande windparken daarvan uit te zonderen.

Met vriendelijke groet,

